

Шкільна стежина

Щомісячна газета Ємільчинської ЗОШ I-III ступенів №1

ВИПУСК № 52,
жовтень 2014 року

Ми - старшокласники!

Якщо вам раптом захотілося стати дорослим - не біда, я вам допоможу. Є ідеальний спосіб, як всього за 40 хвилин стати набагато дорослішим. Нещодавно я сама відчула це на собі. І от - я уже старшокласниця. Чесно кажучи, незвично отак себе називати. Але, як на мене, ще незвичайнішим є саме дійство, яке робить тебе старшим. Церемонія посвяти була надзвичайно цікавою. Хоча посвята була в старшокласники, вели ми себе як діти, часточка яких ще залишилась в наших серцях.

Перший конкурс полягав у тому, наскільки добре ми знаємо свою школу. Питання були досить важкими: скільки вчителів чоловічої статі працює в нашій школі, скільки ялинок біля школи, скільки учнів навчається у школі? Загалом, питання були досить підступні. Всі вони були спрямовані на те, щоб довести, що ми не гідні звання "старшокласники", але не тут-то було. Відповідаючи на запитання правильно, ми довели, що ми - дорослі. Наступним конкурсом ми показали, що навіть без слів розуміємо один одного. Учасник команди повинен розповісти про пісню, використовуючи лише жести, а інші - відгадати її. Також потрібно було відгадати слово, яке загадав коман-

дир, беручи відповідь лише з жестів. Досить цікавим став конкурс "Чи знаю я своїх учнів". Класний керівник і один з його учнів повинні були відповідати на запитання, поставлені ведучим. Якщо відповіді співпадали - це означало, що класний керівник близький до своїх учнів.

Але як на мене, найцікавішим став конкурс "Модельєр". Ми повинні були створити "ідеальну шкільну форму", використовуючи підручні матеріали: сміттєві пакети, серветки. Але нас не злякали навіть такі труднощі. Відчувши себе у шкурі дизайнерів, ми справилися із завданням на "відмінно". Побачивши створені нами наряди, перше в очі кидається кострубатість вбрання, проте це не дивно. А раптом це задум модельєра? Останній писк моди! До того ж, ми суттєво зекономили шкільний бюджет.

Кожний клас показав свої таланти. 9-А заспівав патріотичну пісню, Гзовська Валентина виконала ще одну акапельно, а наш клас розповів веселі анекдоти про школу, затанцював, Бриж Владислав загравав на гітарі, також всі разом ми заспівали пісню про Україну.

Підрахувавши бали, журі оголосило, що перемогла дружба! Після цього ми дали клятву на гарне навчання і поведінку. Посвята пройшла швидко, але дуже запам'яталася. Відтепер ми - старшокласники. За церемонію посвяти дякуємо 11-Б класу.

Левченко Світлана, 9-Б клас

Зустріч із заступником голови селищної ради

Всі ми знаємо, що кожен населений пункт України підпорядковується органам самоврядування, в тому числі і наше Ємільчине. Про всі особливості місцевого самоврядування нашого селища розповіла наш гість - Сорока Валентина Іванівна – заступник селищного голови, яка завітала в школу 21 жовтня.

Вже вп'яте вона проводить навчальні бесіди з учнями школи на тему місцевого самоврядування та національної демократії. Валентина Іванівна розповідає про те, що Україна – молода держава, яка веде європейський демократичний спосіб правління та попри різні політичні незгоди дотримується цього способу керування. Закони про самоврядування на Україні були створені в 1997 році і надалі планується їх удосконалення.

Ємільчинський район має 35 сільських та 2 селищних ради, які підпорядковуються Ємільчинській районній раді. В апараті кожної ради є голова, секретар, бухгалтер, інші спеціалісти. Наша районна рада налічує в своєму штаті 14 працівників, які відповідають за соціально-політичний устрій району, приймають рішення по вирішенню основних проблем, звернень

громадян, які подаються із сільських округів. Проте вирішення осно-

вних питань забезпечує Житомирська обласна рада. Наша рада вирішує бюджетні, адміністративні, земельні питання.

В нашому районі зосереджені як великі села, селища (Ємільчине, Яблунець, Підлуби, Середи), так і малі, залежні від інших, села (Здоровець). Загалом на території району проживає 33 тисячі населення, з якого велика частка (7 тисяч) припадає саме на Ємільчине.

Крім того, Ємільчинська селищна рада має опікунський комітет, який очолює сама Валентина Іванівна. Цей комітет вирішує питання неблагополучних сімей Ємільщини та питання дітей-сиріт.

Не менш важливою для нас стала інформація про статті, згідно яких притягують до штрафу. Однією

із таких статей є стаття 152 – про правила благоустрою, за порушення якої можуть оштрафувати від 100 до 900 гривень.

Валентина Іванівна розповіла, що самоврядування Польщі та України значно відрізняється. Наприклад: кожна людина знає, що за кожну викинуту обгортку в громадських місцях людині загрожує штраф, тому там так чисто, адже і поліція чудово слідкує за порядком і люди розуміють важливість чистоти своєї держави. Але вона запевняє, що і наша держава впевнено крокує до європейського стилю життя.

Найбільше мене здивувало те, що наша Ємільчинщина входить до 150 найкращих громад України і вже не раз нам висловлювали подяку за гарний розвиток цивілізації та самоврядування. І це вже не вперше.

Також Валентина Іванівна поділилася з нами інформацією про те, що громада Ємільчиного надала допомогу в сумі 30 тисяч гривень для підтримки бійців в зоні АТО та ще раніше активно підтримувала європейський Майдан. Почувши це, мене дійсно переповнила гордість за наших людей.

Бриж Владислав, 9-Б клас

Місцеве самоврядування

Саме під такою назвою нещодавно у нашому класі відбулася виховна година. Метою цієї бесіди було сформувати розуміння участі кожного громадянина, тобто кожного з нас, в місцевому самоврядуванні, та бути свідомими патріотами України.

Наш класний керівник Арештович Олена Володимирівна, яка сама є депутатом селищної ради, розповіла нам про склад та роль районної ради. Цікаво було дізнатися про діяльність депутатів селищної ради. Наші учні висловились з приводу сучасної ситуації в Україні.

В цей же день учні 11-А класу були на екскурсії в Ємільчинській районній раді, де їх щиро зустрів та провів кабі-

нетами, коридорами, познайомив з діяльністю заступник голови районної ради Ващук Олександр Васильович.

Ми-10-класники сьогодні не просто діти, - дорослі діти. І тому свідомо розуміємо, що саме на нас в майбутньому покладено велику надію на вирішення нагальних питань сьогодення. Аби справдити всі ці надії ми, учні, повинні любити свою краї-

ну, добре вчитися, щоб обрати гідну професію, а «завтра» - приносити користь своїй державі, вболівати за її справи, бути гідними громадянами України. Тут є доречними слова В. Сухомлинського:

«Вихованець стає громадянином тільки тоді, коли він живе долею Вітчизни».

В Біблії сказано: «...хто шукає, той завжди знаходить, а хто вірить, тому по вірі його і воздається». Тож хай Бог допомагає творити нам своє майбутнє своїм розумом, своїми руками і серцем.

Шевчук Максим, 10-А клас

Школа знову зустрічала нас...

Невпинно летить час. Його зупинити неможливо. Всі життєві події залишаються лише в спогадах. Ось уже пролетіло п'ять років, як учні 11-В класу залишили стіни рідної Ємільчинської школи у 2009 році. А напередодні світлого виробничого свята – Дня знань – зустрілися в своєму класі, щоб поспілкуватися, поділитися своїми успіхами, досягненнями та радостями.

Ніби вчора закінчили школу, але за цей час і навчання закінчили, хтось має роботу до душі, хтось створив свою сім'ю, а дехто в даний час захищає рідну Батьківщину.

Вир життя розкидав однокласників по різних шляхах, по-різному складаються наші долі. Дехто так і проживає у рідному селищі, багато хто прокладає свій шлях далеко від рідного дому, але в день зустрічі майже всі змогли прибути на зустріч однокласників.

Дуже раді були бачити один одного, зустрілися як рідні і кожен намагався поділитися своїми досягненнями.

Непомітно пролетіло 5 років життя після закінчення школи.

Якщо доторкнутися здійснення мрій та досягнень, то я можу з впевненістю сказати, що частково мрії здійснюються. Так як і мріялось, я здобула хорошу професію (медична сестра – бакалавр), по закінченню навчання влаштувалася на роботу в ЄРЦЛ. Але головним досягненням в житті я вважаю появу на цей світ синочка – Артурчика.

Часто згадую шкільні роки, багато повчальних уроків винесла зі стін рідної школи, за що щиро вдячна всім вчителям та однокласникам. Від щирого серця бажаю всім блакитного чистого неба над головою, ясного сонця, радості і любові.

Анна Квятковська

В моєму житті здійснилося майже все: змінилися погляди на життя, навчалася там, де і мріяла, вийшла заміж, маю сина, працюю, але продовжую навчатися. В цьому році поступила в Київський університет ім. Т. Шевченка по спеціальності, хоча вже маю два червоних дипломи.

Я вдячна вчителям за уроки. Бажаю здоров'я, успіхів, досягнень, хороших учнів, мирного неба над головою.

Наталія Лозко

Ще декілька років залишилося для

повного здійснення моєї мрії. Я буду робити все для того, щоб досягти її. Закінчила коледж, вступила до НПУ ім. Драгоманова, який закінчу в грудні 2014 році. Влаштувалася на роботу, від якої отримую велике задоволення; вийшла заміж, народила дитину – я щаслива! Всім зичу міцного здоров'я, щастя, всіх благ!

Ірина Любич

Я став людиною! Здобув освіту. Маю хорошу роботу. За добросовісну роботу завод дав можливість навчатися в інституті ім. Бориса Патона.

Мрію створити сім'ю, мати власне житло.

Зичу всім всього найкращого: здоров'я, радості, любові. Будьте людьми, цінуйте друзів, шануйте батьків, не забувайте один одного.

Олександр Остапчук

П'ять років позаду після школи... За плечима хороший старт для того, щоб здійснилися мої мрії та бажання: навчання в університеті, закінчення магістратури; за хороші досягнення у навчанні – участь у проектах за кордоном (Білорусія, Польща), що вплинуло на мої життєві орієнтири та мотивацію до життя.

Дуже дякую вчителям за серйозну базу знань, яка знадобилася не тільки у школі, а й в житті. Бажаю вчителям та однокласникам мирного неба над головою, зеленого світла у всіх справах, хороших та слухняних учнів, а однокласникам бажаю наполегливості та енергії до здійснення всіх своїх мрій!

Олена Остапчук

Після закінчення школи вступив до університету у м. Житомир. Протягом навчання зарекомендував себе гарним студентом, у зв'язку з чим зміг поїхати до Німеччини. Всьому, чого досягаю в житті, я завдячую рідній школі та рідним вчителям, які навчали, а найголовніше – це бути людиною, незалежно від того, в якій ти країні чи серед яких людей ти знаходишся.

Бажаю всім здоров'я, радості і частих зустрічей.

Олександр Помінчук

В житті змінилися цінності, погляди, з'явилася власна сім'я та донечка Анастасія. Працюю по спеціальності, маю хорошу роботу, гарних друзів. Вдячний за те, що вчителі навіть через мою ліню, але вклали в мене багаж знань, який необхідний для реалізації себе в житті.

Михайло Маринін

Змінилось життя і в інших учнів 11-В,

закінчили навчання, стали гарними сім'янинами, аспірантами університету ім. Франка, закінчили Житомирський військовий інститут імені С.П. Корольова, є головою громадської організації «Молодь Ємільчинщини», а головне всі працевлаштовані та працюють на гарних роботах.

Теплими словами та обіймами зустріла нас наш найкращий класний керівник – Катерина Володимирівна Слюсарєва. Разом зі спогадами класного керівника, ми поринули у своє минуле, прекрасне шкільне життя. Переглядали шкільні фотографії, зачитували уривки творів, описи – це все зберігала наш класний керівник роками. Урок від класного керівника був і залишиться найкращим. Її слова, як завжди, дали відповіді на багато запитань, можливо й порушили деякі питання.

На очах класного керівника і нас бриніли слізьми від теплих слів, спогадів. Згадали і про тих, хто зараз перебуває на передовій і захищає нашу Батьківщину.

Схвилювала екскурсія по школі. Ніби все таке, як колись. І в той же час все змінилось. Такі рідні стіни класу та парти, учнівська дошка, і відразу спогади, тільки й чулося: «А пам'ятаєш? ...» Але веселий школярський дух, дух навчання, веселощів, безтурботне дитинство все так же відчувається і в коридорі, і в рідному класі.

Відвідали і кімнату-музей класного керівника. Ми були приємно здивовані, ніби поринули у далеке українське минуле, де відчувається дух життя наших пращурів.

У кожного своє життя, але кожне по своєму цікаве, насичене подіями, всім є що сказати про себе, про свої здобутки, здобутки своєї родини. Говорити один з одним, здавалося б, могли до безкінечності. Це був ще один день дитинства, ще на один день всі ми стали веселими безтурботними учнями.

Дорогі мої однокласники, головні життєві іспити ми з вами уже складаємо на високі бали. Адже оцінки за них нам ставить найсуворіший і найсправедливіший екзаменатор – життя. Ми з вами почали відбуватися як люди, як батьки, професіонали кожен у своїй справі. І я впевнена в тому, що все своє життя ми проживемо гідно. А ще дуже часто будемо згадувати наші зустрічі, які завжди зігріватимуть наші душі теплом та добром.

Велика подяка, шана та уклін найкращим вчителям Ємільчинської ЗОШ, здоров'я Вам на довгі-предовгі літа, безмежного щастя, затишку та злагоди в Ваших родинках, хай життя Ваше буде прекрасним, побільше Вам посмішок, удачі, наснаги. Залишаймося завжди молодими. До нових зустрічей!

Остапчук Олена, Лозко Наталія, випускниці 2009 року

Ким я бачу себе через 10 років

Напевно, кожна людина замислюється над тим, що буде завтра. І кожному цікаво, як поверне його життя. Я вважаю, людина сама коваль свого життя. Потрібно завжди бути впевненому у собі, мати мету в житті, до чогось прагнути. Нерозумно жити в пусту, витрачати час на непотрібні речі. Моя мрія— хочу бути машиністом потягів, на мою думку, це чудова професія. Щоб усе вийшло, потрібно вміти виховати себе, бути, в першу чергу, іншим. Кожна людина індивідуальна і має свої здібності до чогось. І якщо їх не розвивати, то

ти не можеш називати себе людиною. Щодо сім'ї, то в ній повинні бути взаєморозуміння, довіра і любов, потрібно любити, цінувати та поважати один одного. Теперішня любов приходить сама. Потрібно чекати і у всякому разі бути оптимістом, думати, що в тебе все вийде.

Ничипорук Богдан

Школа - це для кожного школяра другий дім, який кожного року випускає з-під свого крила не просто школярів, а дорослих людей, які

ідуть у великий світ. У кожного буде свій життєвий шлях: одні сумлінно навчатимуться, інші працюватимуть, і кожний доб'ється того, чого хоче.

Так само і я, випускниця школи, в майбутньому мрію навчатися в престижному навчальному закладі, потім отримати гарну роботу, мати сім'ю. Точно сказати, ким я буду, не можу, але я буду робити все, аби прожити своє життя гідно.

Карпова Марина

Мабуть, кожен випускник мріє після закінчення школи вступити в той навчальний заклад, в який він хоче. Так і я мрію спочатку поступити, здобути освіту і потім будувати сім'ю.

Полонська Анастасія

В майбутньому я хочу допомагати людям, мати престижну роботу, на яку з радістю буду ходити, вірних друзів, які підтримують в тяжку хвилину, хочу побувати в багатьох країнах, щоб запозичити в них традиції і започаткувати їх в Україні.

Шепель Олена

Нажаль, я зараз не можу сказати, ким я бачу себе в майбутньому. Але я

точно можу сказати, що той, ким я буду в майбутньому, буде приносити користь не тільки собі, а й своїй державі, родині й оточуючим.

Сулима Іван

Через 10 років я бачу себе перукарем, працюючим у салоні. Житиму у Новограді-Волинському. Я буду щасливою.

Дейнеко Аліна

В майбутньому я бачу себе чудовим лікарем, який прекрасно знає свою

справу. Матиму красуню дівчину, можливо багатокімнатну квартиру. Загалом буду жити в достатку.

Прищепка Дмитро

У майбутньому я бачу себе інженером.

Міткевич Богдан

Через 10 років я бачу себе щасливою людиною, яка добилася сама те, про що мріяла.

Королевич Тетяна

Я бачу себе відомим боксером, прославленим на всю Україну.

Коріняка Микола

Над випуском працювали:

учасники курсів "Практичної журналістики" (керівник: Палько Наталія Миколаївна), "Основи створення друкованих видань та їх дизайн" (керівник: Філоненко Катерина Володимирівна) та учні 11-А класу (класний керівник: Шишковська Тетяна Володимирівна).

Головний редактор: Мельник Євген

Художній редактори: Марцинюк Владислав, Шокур Владислав.

Журналісти: Левченко Світлана, Шевчук Максим, Бриж Владислав, Ковтонюк Катя

